

Oroszország nem győzhet? le

2023 február 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ebben a háborúban nem jófiúk és gonoszok állnak szemben egymással

Számít-e, hogy kinek van igaza? A konfliktusban részt vev? feleknek természetesen igen. Hiszen a saját igazuk nevében háborúznak. Hogy kinek van igaza, az persze utólag szokott kiderülni. A történelmet a gy?ztesek írják. Annak lesz igaza, aki megnyeri a háborút. És ezért nincs sok esélye sajnos a békének a közeljöv?ben. Mert az érintettek sírig ragaszkodnak az igazukhoz.

Az ukránoknak természetesen igazuk van. Oroszország megtámadta Ukrajnát. Ezen nincs mit relativizálni. Az ukrán katonák a hazájukat védik. Mi, magyarok is ezt tennénk. Ezt mindig szem el?tt kell tartanunk, bármit is gondolunk a konfliktusról.

Persze innent?l lehet elemezni. És kell is. Természetesen ez a konfliktus nem a semmib?l robbant ki. Oroszország nem csak úgy megtámadta Ukrajnát. Az, hogy milyen amerikai machinációk vezettek ehhez a háborúhoz, hogyan hergelték fel Ukrajnát Oroszország ellen, manipulálták az ukrán embereket és a világ közvéleményét éveken keresztül, régóta elemzések tárgya. (Legalábbis azoknál, akiket érdekel a valóság.) Egy korábbi videómban már igyekeztem alaposan bemutatni a háború kitörésének okait és körülményeit.

Oroszországnak tehát abban van igaza, hogy a geopolitikai státusát egy másik nagyhatalom nem volt hajlandó elfogadni, és ehhez felhasznált egy harmadik országot.

És ez a harmadik ország maga is „beleállt a sztoriba”. Ki akart törni az orosz medve „öleléséb?l”, így nem utasította el az Egyesült Államok „ölelését”. Aminek az is része volt, hogy közösen meggyengítik Oroszországot. Az orosz medve pedig azt mondta, hogy „nyet”.

Az USA tehát egy lokális konfliktust szított, pontosabban egy meglév? lokális konfliktusban meglátta a lehet?séget saját érdekeinek érvényesítésére. Ezért mindent megtett, hogy a régóta létez?, „langyos” feszültségek nyílt háborúvá melegedjenek fel, akár világháborút is kockáztatva. Az áldozatot persze az ukránok hozzák. Anyagiilag megterhel? az USA-nak is, rengeteg pénzt költenek Ukrajnára, de befektetésnek tekintik. Ezt maga Zelenszkij mondta a kongresszusban elmondott beszédében, amit az amerikai vezet? politikusok is meger?sítettek. Ez a befektetés az USA-nak nagyon is megéri. Kiszorítja az európai piacról az orosz nyersanyagokat, és rákényszeríti Európát, hogy els?sorban t?le vásároljon, magas áron. Az Európában el?idézett energiaválsággal és drágulással pedig az európai gyárak, üzemek, termel? vállalatok versenyképessége jelent?sen csökken, és a helyükre amerikai cégek tudnak belépni. Illetve számos európai cég átviszi hozzájuk a termelését.

Hogy az EU vezet?i miért partnerek ebben az önsorsrontó, „kontinensáruló” (Európát hazának azért túlzás nevezni) szemfényvesztésben, azt nem nehéz kitalálni. F?leg annak tükrében, hogy hány EP-képvisel?t tartóztattak le (és várhatóan fognak még letartóztatni) a katarai botrány kapcsán. Azt képzeljük, hogy csak Katar képes megvesztegetni ezeket a degenerált, beltenyésztett, önmaguk hatása alá került politikusokat? Az USA talán szofisztikáltabb módszerekkel, de még több pénzzel teszi ugyanezt. Talán nincsenek olyan bénázások, készpénzzel teli b?röndök, mint Eva Kaili esetében. Hanem igazgatótanácsi tagságok, sms-ben elintézett vakcinaszert?dészek vannak, mint Ursula von der Leyen, a férje és a Pfizer esetében. Az EU háborúpárti vezet?i így vagy úgy, de mind-mind korrupt, megvásárolt emberek.

És van még egy szempont: a morál. Sikerült elhithetni a nyugati világ közvéleményével, hogy itt a h?s ukránok vívják a szabadságharcukat a gonosz (és ?rült, rákos, már halott stb.) Putyin ellen. És ez a fekete-fehér narratíva, benne a megszemélyesült démonnal, jól eladható a médiában. És a világ bonyolultabb összefüggéseire, meg úgy általában a gondolkodás luxusára nem különösebben fogékony tömegek könnyen be is veszik. Nem fogják fel, mit jelent az, hogy háború. Pláne, hogy háború a szomszédban. Egyrészt azt képzelik, hogy egy háborúban van jó meg rossz, és ha elég hangosan drukkolunk a jónak, akkor ? megnyeri, és mint a mesében, minden szép lesz. Mi pedig csak nézzük az egészet. Másrészt, hogy Facebook-profilképekkel lehet háborút vívni. Meg morállal. Pedig a háborút tankokkal, l?szerekkel vívják. És emberek halnak meg. Sokan.

Döbbenetes, hogy ezt mennyien nem fogják fel. Teljes meggy?z?dással magyarázzák, hogy a még több fegyver

szállítása hozza el a békét. Ez totális félreértelmezése annak az egyébként valós ténynek, hogy a béke, a biztonság záloga az er?s hadsereg. Ez békeid?ben, egy fennálló status quo, meglév? egyensúlyi helyzet esetén valóban igaz. Egy er?s hadseregnek elrettent? ereje van, kevésbé kell támadástól tartani. Ha viszont már dúlnak a harcok, akkor nem attól lesz végük, hogy még több puskát meg tankot viszünk ki a frontra. A békét ilyenkor csak úgy lehet elérni, ha a felek találnak valamilyen kompromisszumot. El?ször t?zszünetet kötnek, majd pedig – kölcsönös engedményekkel – létrehoznak egy új status quót.

„Akkor Hitlerrel is meg kellett volna egyezni?” – jön ilyenkor az újabb olcsó érv. Ez ismét teljes félreértelmezés. A történelemé és a mai katonai-geopolitikai valóságé. Hitlerrel nem lehetett és senki nem is akart békét kötni. A világhatalomra tör?, a status quót teljesen átírni akaró, küldetéstudatos (s mindezt a legkevésbé sem titkoló) náci Németországot le kellett gy?zni. És ezután békére kényszeríteni. (Nem pedig békét kötni.) Ehhez valóban a még több fegyver, még több katona volt a megoldás. És sikerült is. Csakhogy Németországnak nem volt atomfegyvere. (S?t, 1944-ig még senkinek sem volt.)

Oroszország megítélése nyilván szubjektív. Rengeteg jogos sérelem, rossz tapasztalat van bennünk, f?leg a szüleink (s f?leg nagyszüleink) generációjában a szovjetek által elkövetett gaztettek kapcsán. Azon, hogy a mai Oroszország úgy viselkedik-e, mint az egykori Szovjetunió, hogy Putyin napjaink Sztálinja-e, szintén lehet vitázni. Ez a vita nyilván külön írás tárgya lehetne. De ha valaki képes túllépni az érzelmi reakciókon, higgadtan vizsgálni Putyin és Oroszország elmúlt két évtizedét, akkor láthatja, hogy egészen más, a katonainál egyszerre olcsóbb, hatékonyabb és szofisztikáltabb eszközökkel, gazdasági úton érvényesíti az ország érdekeit, tartja fenn az érdekszféráit. A morális megítélése izgalmas filozófiai percek, intellektuális kielégülést, szellemi maszturbációkat okozhat, ám van egy nagyon fontos tény:

Oroszországnak atomfegyvere van. Nem kevés. A világon a legtöbb. Oroszország nem legy?zhet?.

Sosem volt az, és ezt a régi, gondolkodni képes nyugati vezet?k tudták is. Gazdaságilag meg lehetett roppantani a Szovjetuniót, mert nagyon rossz hatékonysággal m?ködött. A természeti kincsek kiaknázásában pazaroltak, a más országokban állomásozó hadseregek fenntartása pedig végtelen pénzeket emésztett fel. A mai Oroszország gazdaságát is sok tekintetben lehet bírálni, a korrupciót, az oligarchákat, a túlságosan egyoldalú, nyersanyagexportra épül? modellt. De Oroszország egyrészt (részben az ott is jelen lév? nyugati technológiának, befektetéseknek, know-how-nak köszönhet?en) ma már sokkal hatékonyabban m?ködik, másrészt nagyon hosszú, sikeres utat tett meg a diverzifikáció, s?t az önellátásra való képesség felé. Aki ezt nem látja, az közgazdasági analfabéta, és mint ilyen, nagypolitikai döntésekre alkalmatlan. Igen, az egyik szankciót a másik után hozó nyugati politikusok pontosan ilyenek. Oroszország ugyanis nemcsak katonailag nem gy?zhet? le, hanem ma már nem is roppantható meg gazdaságilag.

És ezt sem kell nekem elhinni. Lehet propagandistázni, putyinpincszni azokat, akik ezt mondják. Ezek szerint akkor az IMF is Putyin zsebében van. Ugyanis 2023-ra már minimális (0,3 százalék) gazdasági növekedést jósolnak, 2024-re pedig már két százalék fölöttit. Tavaly ilyenkor még húszszázalékos visszaesésr?l deliráltak a nyugati hangadók 2022-re. Amib?l 1-2 százalék is alig lett. Oroszország tényleg nem gy?zhet? le. Nem kellene akkor mégis inkább valamilyen megoldást találni? Hogy ne haljanak meg további tízezrek, ne váljanak földönfutóvá milliók, ne pusztuljon el egy egész ország?

De nem. A béke szó el sem hangzik. Illetve aki ki meri mondani, megvetés tárgya lesz. Micsoda röhej, nem? Aki békét akar, az a „gonosz”. Mondják ezt azok, akik másfél éve még azon visítottak, hogy Magyarország miért fejleszti a hadseregét és a hadiiparát, miért vásárol tankokat, gyárt helikoptereket.

A békeellenesek szerint a határok sérthetetlenek. Érdekes módon Trianonnal nincs bajuk ugyanezeknek a széplelkeknek.

Pedig Magyarország trianoni vesztesége – arányaiban – jóval nagyobb volt, mint Ukrajna oroszok által elfoglalt területei. És nálunk messze nem éltek kisebbségek akkora arányban, mint oroszok Donyeckben, Luhanszkban, pláne a Krímben. Ezek a területeken a lakosság els?r? többsége orosz, akiket az ukránok éveken keresztül csúnyán vegzáltak. És azt a kérdést is fel kell azért tenni, hogy a területi integritás bármilyen fontos is, de fontosabb-e az emberéleteknél? Vagy akárhányan is meghalhatnak csak azért, hogy esetleg egyszer majd újra kéksárga zászló lobogjon a krími hídon?

De miért is drukkolnak egyesek ennyire, mintha egy focimeccset néznének? (Túl azon, hogy amint arról korábban szó volt, nem fogják fel a háború borzalmait.) Nos, meg kell különböztetnünk a drukkerok több típusát. Vannak az

egyébként jó szándékú, derék „igazi konzervatívok”. Ők a szovjeteknek – helyesen – nem képesek megbocsátani. Nem is szabad. De valamilyen furcsa logika, vagy még inkább csalfa ösztön hatására azt képzelik, hogy a mostani háborúban, az ukránokon keresztül jól bosszút állhatunk az elkövetett gaztettekért. Hogy majd jól megkapja Putyin a büntetését. (Mindazokért is, amikért Leninnek, Sztálinnak, Hruscsovnak, Andropovnak, Brezsnyevnek stb. valóban járna a büntetés.) De az a szomorú valóság, hogy ezzel nem fogjuk visszakapni azt a 45 évet, amit a szovjet-oroszok elraboltak tőlünk. Viszont ha nem látjuk a valóságot, ha „jól kiszúrunk” Putyinnal azáltal, hogy nem vásárolunk tőle gázt meg olajat, és ezzel lábon lőjük a saját gazdaságunkat, akkor azzal újabb évtizedeket veszítünk el.

A másik brigád, amely béke helyett újabb és újabb fegyvereket akar Ukrajnában látni, és ukrán zászlós profilképekkel drukkol a fotelból, a fizetett balosok. Őket azért pénzelik, elsősorban az USA-ból, hogy az amerikai nagyvállalati érdekek – olajcégek, fegyvergyárak, befektetési alapok – helyi kiszolgálóiként működjenek. Politikai tevékenységükkel, agitációikkal járuljanak hozzá nemcsak Oroszország, hanem Európa meggyengítéséhez is, ezáltal utóbbit tegyék teljesen kiszolgáltatottá, függővé most már nemcsak katonailag, de gazdaságilag is az Egyesült Államoktól.

Végül muszáj szólni az orosz drukkeretekhez is. Az oroszok nem lettek jófiúk. Vitathatatlan, hogy ebben a konfliktusban sokkal több igazságuk van, mint amennyit a nyugati világ elismer. A saját szempontjukból teljesen érthető, hogy nem engedhették meg, hogy a NATO hídfőállást létesíthessen Ukrajnában. De ettől még nagyon súlyos, amit Ukrajnával csinálnak. Az a pusztítás, amit ott végeznek. Igen, felmerül a nehéz kérdés: mi mást tehettek volna? Tudták, hogy Ukrajna, ha formálisan nem is NATO-tagként, de amerikai politikai támogatással és katonai kiképzéssel, támadásra készül az oroszok lakta területek teljes visszafoglalására. És még ki tudja, mi minden másra, Oroszország meggyengítéséért.

Nincs tehát jófiú ebben a konfliktusban. Az ember ösztönösen inkább a megtámadott fél mellé áll. De sokkal könnyebb lenne Ukrajnával szimpatizálni, ha a legkisebb okot is adnák a szimpátiára.

Jeszzenszky Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló